

MOTÍ DELS MOTS

Motí dels mots, munió de pellofes
i fruit penjant de la biga més alta.
Un vell neguit els talons ens rosega,
i, a contracor, esbatanem les portes.
Ens capbussem en la llum grisa i morta:
oms de la nit són fantasmes erectes.
Vam endegar els papers de la vida,
el manuscrit d'unes poques paraules...
Sòl escacat, amb cairons blancs i negres;
al finestral vagareja la lluna.
Som els vailets que robaven les pomes,
l'airós galant a la vora dels salzes,
l'home madur, amb copalta i armilla,
el vell xaruc de la cara groguenca...
Espectres som, que hem après de memòria
regles d'un joc que no té cap sortida.
Un món absurd embolica la troca;
un albardà salta i fa tombarelles...
L'àgil corser de la mort ens espera
al passadís del casal de les ombres.
El desenllaç d'aquest joc el sabíem
ja de petits, quan formàvem seguici
rera el taüt de l'infant de la vídua.
Els picarols de les festes callaven.
Amb el cap cot, repassàvem la sola,
nova i tibant, de les nostres sabates...
Ara cerquem l'engrenatge dels mots,
que ens junyiran a la corrua espessa
dels vells companys. Volem parlar, altre cop,
per oblidar baboies del destí.
Un sol gemec tenim al cercanyell,
un esgarip de por i de solitud...

FOLGANÇA I JOC

Folgança i joc de taüls de taverna,
rialla al ple de la lluna més clara,
encimbellats nials de terroroles!
Un llogarret inútil és la vida,
i el majordom enyora la lliurea.
Antics grallers la festa acompanyaven
amb l'àgil so de les fresques corrandes.
Els ballarins semblaven filagarses:
duien ocells al cap esvelt, altíssim,
i gallardets a cada mà abatuda.
Braus cavallers empunyaven la llança:
l'aire, al galop, esfereïa torres.
El sol, amb dards, enardia les pedres...
Un autumnal silenci ens aclapara,
vora el joncar que flanqueja la sèquia.
Seiem al bac de les hores perdudes;
la brisa fa un mormol inaudible...
Un desplaent record, d'arestes fines,
ens punxa, avui, a l'escorça més tendra.
Fantasieigs de jovenalla són
cuques de llum en la nit ofegada,
màgic serrell i fistó sense roba,
núvols d'or prim en l'oblit del crespúscle...
Pel garrigar caminem, i ens arriba
el so esquerdat, baladrer, de les garses
que el campanar de la vila abandonen.
I davallem el coster sense pressa,
com desesrats vagabunds que no saben
quin rumb seguir, com errants viatgers
sempre a l'aguait d'una nova aventura.

RATXES DE VENT

Ratxes de vent malferien les teules,
i el plomissol dels ocells s'estremia.
Un imminent tumult amenaçava
la pell dels blats, la brasa de les roses.
Amb el clarí del foc, es desvetllaven
els ganivets de llarga empunyadura.
Clavetejats baguls, arques antigues
han escombrat la pols que els ofegava...
Un gris esbull de núvols llengoteja
al cel, que lluu amb blaves clarianes.
Hem defugit el jou de tota norma,
hem trossejat la copa cisellada,
hem desnuat el fil de les garlandes...
Petgem l'asfalt d'ocultes carreteres.
El cartipàs d'escola és el model,
que ens ofereix gargots de tota mena.
Foraviats de la comuna parla,
follets del bosc s'acuiten a salvar-nos.
Hem menjat glans de roure, hem espremut
el negre suc de les móres salvatges...
Han emmudit aloses i estornells.
Un vent sorrut fa grinyolar les portes.
Un esmolet habita el cel d'estiu:
llampecs constants els núvols esgratinyen.
És un destorb, la pau dels dies clars;
rondina el tro de les hores amargues,
i les arrels mesquines es retorcen
amb el dolor d'una banya que es trenca...
Hem reeixit a dir paraules úniques,
i ara la por no ens toca les parpelles.
Hem acceptat, amb benvolent somriure,
l'ardu destí, que és l'estimball dels homes.

PÈTALS DE LLUM

Pètals de llum cobrien l'esplanada
que han encerclat les altes pollancredes.
En la foscor del temple de les hores,
un llantió ganxut espurnejava.
Ja s'han marcit els joncs de la llacuna.
Ja els garberols han acabat la feina.
Mans de corall els núvols resseguien,
amb un encès desfici de magranes.
Un capcineig de saules anuncia
l'adveniment de la nit abrandada
i l'estellar silenci que s'acosta...
Ara el garbí és una onada tèbia
que ens ha mullat la platja de les galtes.
Ara els genolls es vincen amb dolcesa
i el cansament desmunta les bastides.
Com un llaüt antic, que desafina,
sentim el clam dels dies que no tornen
i el clapoteig de l'aigua de la vida.
Un ample dull amolla els vells residus,
solatge espès d'una beguda amarga,
plor i escorrim d'uns llavis que són pedra.
A hora foscant baixem els esglaons
que ens han de dur al regne de les criptes,
al gris escó de la llum subterrània...
El llarg fustam de les bigues tremola,
i la humitat traça signes obscurs
al passadís de murs escantellats...
El laberint del futur ens espera.
I un rat-penat, que vola ran de sostre,
a l'amagat infant —que hi ha en nosaltres—
li fa tastar la sal de la paüra.

BREU ELEGIA

A l'amic Ramon Quintana

Cel quasi nu, d'un blau molt pàllid.
Cap a ponent, vora un camí perdut,
hi ha un toll de sang, que es pren com un mirall ja tèrbol.

—Seguirà l'ordre, inalterable, al món,
diuen subtils oracles. Passa un crit d'orenetes,
i s'esborra, clement, el dur perfil d'un núvol...

I, amb el cap cot, gemegarem, a l'atri.

Casulles primes, altes —que s'esfullen,
de sobte, al capitell d'unes fràgils columnes—,
a mitja nit, entonaran absoltes.

L'últim revolt. Un cap al tard d'estiu...
Ai, falç, remota, d'un minvant de lluna!
Ai, esmolet, tenaç i llarg, del vent!

I tu, dòcil company, jove rialla en flor
—salze esqueixat, vidre romput—, Ramon,
ets, ara, freda escorça, i espill borrós de Déu...

Desembre 1978